

Warszawa, dnia 10 marca 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 1133/20

- 1.
- 2. WYROK**
- 2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**
- 3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:**
Przewodniczący: SSR (del) Izabela Kościarz - Depta
protokolant: protokolant sądowy – stażysta Adrianna Sadowska
- 4. przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz**
po rozpoznaniu w dniach 16 listopada 2021 r., 30 listopada 2021 r., 14 stycznia 2022 r., 24 lutego 2022 r.
- 5. sprawy J. S., syna F. i M., ur. (...) w B.**
- 6. oskarżonego o przestępstwo z art. 207 § 1 kk**
- 7. na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i oskarżycielkę posiłkową**
- 8. od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie**
- 9. z dnia 9 września 2020 r. sygn. akt II K 1118/18**
- 11.I. przy zastosowaniu przepisów kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustalając, iż, oskarżony czynu dopuścił się w okresie od 1 stycznia 2008 roku do nieustalonego dnia 2014 roku na podstawie art. 66 § 1 i § 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie przeciwko J. S. warunkowo umarza na okres próby 2 (dwóch) lat;**
- 12.II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty w sprawie oraz pozostałe koszty sądowe za obie instancje.**

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1133/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 9 września 2020 roku, sygn. akt II K 1118/18</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	
<p>1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	J. S.	Relacje panujące pomiędzy oskarżonym J. S. a pokrzywdzoną O. S..	Zeznania świadka J. C. złożone podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 16 listopada 2021 roku.	k. 421-426
2.1.1.2.	J. S.	Relacje panujące pomiędzy oskarżonym J. S. a pokrzywdzoną O. S..	Zeznania świadka E. S. (1) złożone podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 30 listopada 2021 roku.	k. 437-439
2.1.1.3.	J. S.	Relacje panujące pomiędzy oskarżonym J. S. a pokrzywdzoną O. S.	Zeznania świadka G. K. złożone podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 24 lutego 2022 roku.	k. 498-502
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	J. S.	Relacje panujące pomiędzy oskarżonym J. S. a pokrzywdzoną O. S..	Zeznania świadka T. C. złożone podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 14 stycznia 2022 roku.	k. 490-491

1.6. Ocena dowodów			
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1	Zeznania świadka J. C. złożone podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 16 listopada 2021 roku.	Zeznania świadka J. C. zasługują na miano wiarygodnych. Są spójne i logiczne. Korespondują z zeznaniami złożonymi przez O. S., A. S. (2) oraz Y. L. i w niebudzący wątpliwości sposób potwierdzają fakt znęcania się przez oskarżonego nad pokrzywdzoną.	
2.1.1.2	Zeznania świadek E. S. (1) złożone podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 30 listopada 2021 roku.	Zeznania świadek E. S. (1) są logiczne i spójne. Zasługują na miano wiarygodnych. Korespondują one z zeznaniami złożonymi przez O. S., A. S. (2) oraz Y. L. i potwierdzają, że oskarżony zrealizował znamiona czynu zabronionego z art. 207 § 1 k.k. Świadek nie miała interesu w składaniu fałszywych zeznań.	

2.1.1.3	Zeznania świadka G. K. złożone podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 24 lutego 2022 roku.	Zeznania świadka G. K. uznano za wiarygodne oraz mające znaczenie dla prawidłowego ustalenia stanu faktycznego przedmiotowej sprawy w zakresie, w jakim świadek zeznał, że pokrzywdzona od roku 2014 nie zamieszkiwała wspólne z oskarżonym. Pozostała część zeznań G. K. bądź odnosi się do okoliczności nieistotnych dla rozstrzygnięcia, bądź też stanowi powtórzenie informacji przekazywanych świadkowi przez oskarżonego, w którego interesie było przedstawienie się w jak najkorzystniejszym świetle.	
1.1.6. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
2.1.2.1	Zeznania świadka T. C. złożone podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 14 stycznia 2022 roku.	Przedstawiona przez świadka T. C. wersja wydarzeń nie opiera się na jego bezpośrednich obserwacjach, a jedynie na tym, jakie informacje na temat relacji oskarżonego z pokrzywdzoną były mu przekazywane przez J. S., w którego interesie było przedstawienie się w korzystnym świetle i uniknięcie odpowiedzialności za przypisany czyn. Skoro zatem świadek nie wnosi nic nowego do przedmiotowej sprawy, a jedynie powieliła wersję oskarżonego, jego zeznania uznać należało za niemające znaczenia dla prawidłowego ustalenia stanu faktycznego.	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		

3.1.	Prokurator we wniesionej apelacji zarzucił obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k., mogącą mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia, polegającą na dokonaniu oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów oraz z nieuwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co skutkowało błędnym uznaniem, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie może stanowić podstawy do przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie czynu z art. 207 § 1 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Przeprowadzona przez Sąd Okręgowy kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia pozwala na stwierdzenie, że Sąd Rejonowy,				

uniewinniając J. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu, istotnie dokonał nieprawidłowej oceny zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, czym naruszył dyrektywy płynące z art. 7 k.p.k.

W pierwszej kolejności, zgodzić należy się z Sądem I instancji, który w uzasadnieniu wydanego przez siebie wyroku stwierdził, że przestępstwo z art. 207 § 1 k.k., polegające na znęcaniu się, jest o tyle specyficzne, że do realizacji jego znamion dochodzi najczęściej bez udziału bezpośrednich świadków. Jeżeli zatem zeznania pokrzywdzonego będą spójne i logiczne, to w okolicznościach konkretnej sprawy mogą one zostać uznane za wystarczające do przypisania sprawcy popełnienia zarzucanego mu czynu. Zdaniem jednak Sądu Okręgowego, wbrew twierdzeniom Sądu Rejonowego,

zeznania O. S. zasługują na miano wiarygodnych. Są one bowiem konsekwentne, spójne oraz logiczne, a ponadto korespondują z wiarygodnymi zeznaniami innych świadków, w szczególności A. S. (2), Y. L., J. C. oraz E. S. (1).

Sąd Okręgowy nie podziela rozważań dokonanych przez Sąd meriti, w których odmówiono wiarygodności zeznaniom A. S. (2) i Y. L. w zasadzie wyłącznie z powodu bliskiego pokrewieństwa ww. świadków z oskarżycielką posiłkową. Prawdą jest oczywiście, że w sytuacji, w której świadków łączy silna więź emocjonalna z jedną ze stron procesu, ich zeznania powinny być oceniane w sposób szczególnie krytyczny. Nie może to jednak w każdym wypadku prowadzić do automatycznego uznania takich zeznań za niewiarygodne. Oceny zeznań pokrzywdzonych dokonuje się w kontekście całokształtu

materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i logicznego rozumowania. Stwierdzić należy również, że młody wiek córki pokrzywdzonej w momencie dopuszczania się przez oskarżonego przestępczych zachowań i upływ czasu pomiędzy składaniem przez nią zeznań a zdarzeniami będącymi przedmiotem niniejszego postępowania nie przesądzają w niniejszej sprawie o nierzetelności tych depozycji. Zwrócić trzeba bowiem uwagę, że wydarzenia, będące przedmiotem zeznań A. S. (2), były traumatyczne i wywoływały silne emocje, przez co z pewnością musiały bardzo mocno utrwalić się w pamięci ww. świadka. Fakt, że zeznania córki pokrzywdzonej pozostają spójne z wersją wydarzeń przedstawianą przez jej matkę, świadczy

w przedmiotowej sprawie o ich wiarygodności. Zeznania A. S. (2) nie są zatem, jak próbuje to przedstawić Sąd I instancji, nieobiektywną, jednostronną próbą działania na korzyść swojej matki, nawet za cenę prawdy, a stanowią cenne i wiarygodne źródło informacji w zakresie relacji między stronami, w szczególności dopuszczania się przez oskarżonego zachowań, które wyczerpały znamiona przypisanego mu czynu. Zeznania matki pokrzywdzonej także zasługują zdaniem Sądu Okręgowego na miano wiarygodnych. Y. L. opisała wydarzenia, których była świadkiem, w sposób logiczny i wyczerpujący. Sąd Rejonowy odmówił natomiast wiarygodności ww. zeznaniom jedynie z uwagi na bliskie pokrewieństwo świadek z O. S. i sprzeczność jej zeznań z wyjaśnieniami oskarżonego, co w ocenie Sądu Okręgowego stanowi

argumentację niewystarczającą do tego, aby rzetelnie uzasadnić prawidłowość wyciąganych przez Sąd I instancji wniosków.

Sąd Okręgowy zgadza się ze stanowiskiem prokuratora, zgodnie z którym materiał dowodowy w przedmiotowej sprawie został przez Sąd Rejonowy zgromadzony i oceniony w sposób nierzetelny, albowiem sąd ten, dokonując ustaleń faktycznych, zaniechał przesłuchania osób, które z pewnością posiadały wiedzę w zakresie czynu objętego postawionym J. S. zarzutem.

Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 410 k.p.k., podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Kierując się powyższym, Sąd Okręgowy dopuścił dodatkowe dowody z zeznań świadków. Przesłuchana w toku rozprawy apelacyjnej świadek E. S. (1), dawna

koleżanka O. S.,
potwierdziła
zeznania
pokrzywdzonej,
zgodnie z którymi
pewnego dnia
uciekła ona z domu
z obrażeniami głowy,
których doznała na
skutek pobicia ją
przez oskarżonego
i spędziła u
niej noc. Wskazała,
że oskarżycielka
posiłkowa bała się
swojego byłego
męża. E. S. (1)
podkreślała także,
że oskarżony
nadużywał alkoholu,
co koresponduje z
dyspozycjami
złożonymi w tym
zakresie przez
oskarżycielkę
posiłkową.
Zauważyć należy, że
E. S. (1) od
lat nie utrzymuje
już kontaktu z
pokrzywdzoną, ich
relacje w zasadzie
wygasły, wobec
czego brak jest
podstaw do
stwierdzenia, że
ww. świadek miała
jakikolwiek interes
w tym, by zeznawać
nieprawdę w celu
dokuczenia
oskarżonemu.
Wieloletni brak
kontaktu pomiędzy
E. S. (1) a
pokrzywdzoną
wyklucza również
możliwość
uzgadniania przez
nie wspólnej,

niezgodnej z
rzeczywistym
stanem faktycznym
wersji wydarzeń,
zwłaszcza że
pokrzywdzona nie
wiedziała nawet,
gdzie świadek
mieszka ani jaki jest
jej numer telefonu.
Sąd Okręgowy
dopuścił ponadto
dowód z zeznań
świadka J. C.,
któremu
pokrzywdzona
wielokrotnie
zwierzała się
podczas
doszkalających
kursów nauki jazdy.
J. C. w sposób
spójny i logiczny
przedstawił
poszczególne
wydarzenia objęte
stawianym
oskarżonemu
zarzutem,
potwierdzające
wersję
zaprezentowaną
przez
pokrzywdzoną. Jego
zeznania są
wyczerpujące i
wiarygodne.

W związku z
powyższym
stwierdzić należy,
że zeznania O.
S., nie dość, że
same w sobie
są konsekwentne
i logiczne, to
znajdują dodatkowo
potwierdzenie w
zeznaniach A. S.
(2) i Y. L., a

także w zeznaniach przesłuchanych przez Sąd Okręgowy E. S. (1) i J. C.. Powyższe zeznania korespondują ze sobą, zarysowując razem spójny, kompletny i wiarygodny stan faktyczny przedmiotowej sprawy, którego subsumpcja pod wywiedzioną z przepisu art. 207 § 1 k.k. normę prawną pozwala uznać, że oskarżony zrealizował znamiona stypizowanego w owym przepisie przestępstwa. Wyjaśnienia J. S., pozostające w sprzeczności z wersją wynikającą z zeznań ww. świadków, nie zasługują natomiast w ocenie Sądu Okręgowego na miano wiarygodnych. Oskarżony w oczywisty sposób starał się zanegować bądź umniejszyć swoją winę, wobec czego złożenie wyjaśnień zaprzeczających wersji przedstawionej przez pokrzywdzoną stanowiło naturalną linię obrony.

Sąd Okręgowy nie podziela wywiedzionego przez Sąd I instancji wniosku, zgodnie z którym główną przyczyną rozpadu małżeństwa O. S. z J. S. była zdrada pokrzywdzonej. Okoliczności przedmiotowej sprawy jasno wskazują, że rozkład pożycia pomiędzy małżonkami nastąpił przede wszystkim z uwagi na naganne zachowanie oskarżonego wobec pokrzywdzonej. Zacieśnienie relacji pomiędzy O. S. a J. C. stanowiło w ocenie Sądu Okręgowego raczej skutek rozpadu pożycia małżeńskiego pokrzywdzonej z oskarżonym, aniżeli jego przyczynę. O. S. wdała się w romans z ww. świadkiem, ponieważ szukała wsparcia w ciężkiej sytuacji. Z wyjaśnień J. S., zeznań jego siostry E. S. (2), a także zeznań znajomych i sąsiadów, wynika co prawda, że pokrzywdzonej także zdarzało się krzywić na J. S. i odpowiadać agresją na jego zachowanie.

Z uwagi jednak na charakter relacji istniejącej pomiędzy oskarżonym a ww. świadkami, która to relacja oparta jest najczęściej bądź to na więzach pokrewieństwa, bądź też na relacjach towarzyskich, sprowadzających się często do wspólnego spożywania napojów alkoholowych, zeznania te budzą poważne wątpliwości, co do ich wiarygodności. Ponadto, nawet jeśli by przyjąć, że O. S. istotnie nie zawsze pozostawała bierna wobec oskarżonego, to okoliczność ta nie może jednak prowadzić automatycznie do konstatacji, że podsądny nie dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, zwłaszcza, że krzyk czy wyzwiska stanowią mogą po prostu reakcją na noszące znamiona znęcania się zachowanie drugiej strony. Sam Sąd Rejonowy w treści swojego uzasadnienia wskazał, powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2003 roku, sygn. akt IV KKN 312/99,

<p>że pojęcie "znęcania się" zakłada przewagę sprawcy nad ofiarą przestępstwa. Przyjąć należy zatem, że ewentualne wyzwiska, czy krzyki ze strony pokrzywdzonej nie negują faktu zrealizowania przez oskarżonego znamion czynu z art. 207 § 1 k.k., bowiem dysproporcje pomiędzy nagannym zachowaniem J. S. a reakcjami O. S. były na tyle duże, że wciąż można mówić o realnej przewadze oskarżonego nad pokrzywdzoną, pozwalającej przyjąć, iż podsądny swoim zachowaniem zmieścił się semantycznych ramach terminu "znęcanie się".</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.		
<p>Wniosek prokuratora okazał się zasadny o tyle, że istotnie wyrok Sądu Rejonowego, uniewinniający J. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu, nie mógł się w ocenie Sądu Okręgowego ostać. Jednakże, zdaniem Sądu Odwoławczego, okoliczności przedmiotowej sprawy przemawiają za wydaniem wobec oskarżonego wyroku warunkowo umarzającego postępowanie karne.</p> <p>Stwierdzić należy w pierwszej kolejności, że wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, zawartym we wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku, rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie pozostaje w zgodzie z wynikającą z art. 454 § 1 k.p.k. zasadą ne peius, zabraniającą skazywania oskarżonego przez Sąd II instancji m.in. w sytuacji, gdy został on w</p>		

pierwszej instancji uniewinniony. Jak słusznie podnosi się w doktrynie, "zawarta w § 1 art. 454 reguła ne peius odnosi się tylko do <<skazania>> oskarżonego. Nie dotyczy zatem możliwości uchylecia wyroku uniewinniającego i umorzenia lub zmiany wyroku uniewinniającego i warunkowego umorzenia postępowania" (D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2022, art. 454). Należy również podkreślić, że art. 437 § 2 k.p.k. w swoim obecnym brzmieniu stanowi, iż uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Jeżeli żadna z ww. przesłanek wydania wyroku o charakterze

kasatoryjnym nie
zajdzie, Sąd
Odwoławczy nie ma
możliwości
uchylenia orzeczenia
i przekazania sprawy
Sądowi I instancji
do ponownego
rozpoznania.

Jednocześnie
wynika z
powyższego, że "sąd
odwoławczy, jeżeli
stwierdzi, że
spełnione są
warunki do
umorzenia lub
warunkowego
umorzenia, to nie
może uchylić wyroku
uniewinniającego i
przekazać sprawy do
ponownego
rozpoznania, gdyż
do wydania takiego
orzeczenia brak
będzie podstawy z
art. 437 § 2 zdanie
drugie. W takiej
sytuacji procesowej
Sąd Odwoławczy
powinien wydać
wyrok umarzający
lub warunkowo
umarzający
postępowanie karne
w miejsce wyroku
uniewinniającego(D.
Świecki, op. cit.).

W związku z
powyższym,
wykazania wymaga
zrealizowanie w
niniejszej sprawie
przesłanek
warunkowego
umorzenia
postępowania
karnego. Zgodnie z

art. 66 § 1 k.k., sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Zgodnie natomiast z art. 115 § 2 k.k., przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł

ostrożności i stopień ich naruszenia.

W ocenie Sądu Okręgowego, przestępcze zachowania, których dopuszczał się oskarżony, należy oczywiście uznać za naganne i niedopuszczalne, jednakże biorąc pod uwagę ich stosunkowo małą intensywność i rozmiary wyrządzonych szkód stwierdzić należy, że wina J. S. nie jest w zakresie popełnienia zarzucanego mu czynu znaczna. Dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne prowadzą ponadto do wniosku, że oskarżony i pokrzywdzona są już po rozwodzie, od około 8 lat nie mieszkają razem oraz żyją w związkach z innymi osobami. Ponadto, oskarżony zawarł z pokrzywdzoną ugodę sądową w sprawie podziału majątku wspólnego po ustaniu między nimi małżeńskiej wspólności majątkowej. Konflikt trwający pomiędzy J. S. a O. S. dawno zatem już wygasł, a od czasu, w którym oskarżony dopuszczał się

przestępczych
zachowań, minęło
wiele lat.

Przytoczone
okoliczności
jednoznacznie
wskazują na to,
że na czas
orzekania społeczna
szkodliwość czynu
zarzucanego
podsądnemu nie
powinna być
oceniana jako
znaczna.

Jednocześnie, z
uwagi na powyższe
stwierdzić należy, że
istnieje uzasadnione
przyopuszczenie, iż
J. S. będzie w
przyszłości
przestrzegał
porządku prawnego,
a w szczególności
nie popełni nowego
przestępstwa.

Ponadto, jak to
zostało wcześniej
wykazane,
okoliczności
popelnienia przez
oskarżonego
przestępstwa nie
budzą wątpliwości.
J. S. nie był
także karany za
przestępstwo
umyślne, a
zarzucany mu czyn
zagrożony jest karą
pozbawienia
wolności
nieprzekraczającą 5
lat.

W związku z
powyższym
stwierdzić należy, że
przesłanki

warunkowego umorzenia postępowania karnego zostały w przedmiotowej sprawie zrealizowane, przy czym sąd odwoławczy, zmieniając zaskarżony wyrok uniewinniający poprzez zastosowanie owego środka probacyjnego, nie naruszył wynikającej z art. 454 § 1 k.p.k. zasady ne peius.

Na marginesie rozważań wskazać należy, iż Sąd Okręgowy zmieniając wyrok dopuścił się omyłki w sentencji wyroku polegającej na powołaniu art. 4 § 1 k.k. i określeniu, że zastosowanie znajdą przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku. Tymczasem względniejsze dla oskarżonego jest zastosowanie przepisów obowiązujących aktualnie, co zostało wyrażone w sposób prawidłowy w przyjętej przez Sąd Odwoławczy podstawie prawnej.

Lp.	Zarzut			
3.2.	<p>Prokurator we wniesionej apelacji zarzuca błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia winy i skazania oskarżonego za czyn z art. 207 § 1 k.k., podczas gdy w opinii oskarżyciela publicznego ów materiał dowodowy daje takie podstawy.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Jak zostało wskazane w podpunkcie 3.1. niniejszego uzasadnienia, w ocenie Sądu Okręgowego materiał dowodowy zgromadzony przez Sąd Rejonowy, w połączeniu z ustaleniami dokonanymi na etapie postępowania odwoławczego,</p>				

<p>pozwalają jednoznacznie stwierdzić, że J. S. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. Podnoszony przez skarżącego zarzut jest zatem zasadny o tyle, że istotnie prawidłowo zgromadzony w sprawie materiał dowodowy bez wątplenia wskazuje na to, iż oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. Jednakże, jak to już zostało wyżej omówione, w ocenie Sądu Okręgowego okoliczności niniejszej sprawy nie uzasadniają skazywania podsądnego, a pozwalają na przyjęcie, że wystarczające będzie zastosowanie wobec niego środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

ponownego rozpoznania.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek uznano za częściowo zasadny z przyczyn omówionych w podpunkcie 3.1. niniejszego uzasadnienia.			
Lp.	Zarzut		
3.3.	Oskarżycielka posiłkowa zarzuca we wniesionej apelacji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez dowolne przyjęcie, że J. S. nie popełnił zarzucanego mu czynu, podczas gdy z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że oskarżony zrealizował swoim zachowaniem znamiona przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. Błąd w ustaleniach faktycznych był skutkiem naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. i art.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>366 § 1 k.p.k., polegającym na:</p> <ul style="list-style-type: none"> - dowolnej i wybiórczej ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów, skutkującej przyjęciem wersji oskarżonego i uznaniem za wiarygodne zeznań świadków obrony przy przyjęciu, że zeznania pokrzywdzonej i wskazanych przez nią świadków nie potwierdzają, że J. S. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu; - niepełnym zgromadzeniu materiału dowodowego koniecznego do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. 			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Podnoszone przez oskarżycielkę posiłkową zarzuty stanowią w istocie powtórzenie zarzutów wskazanych przez prokuratora w jego</p>				

<p>apelacji, do których Sąd Okręgowy w wyczerpujący sposób odniósł się w podpunkcie 3.1. niniejszego uzasadnienia.</p> <p>Ustosunkowanie się do zarzutów prokuratora było wystarczające, aby w odpowiedni sposób umotywić prawidłowość wydanego rozstrzygnięcia.</p> <p>Ponowne rozpatrywanie tych samych kwestii byłoby zatem bezprzedmiotowe.</p> <p>Sąd Okręgowy postanowił wobec tego nie odnosić się szczegółowo do zarzutów skarżącej i poprzestać na stwierdzeniu, że są one zasadne.</p> <p>Powyższe pozostaje w zgodzie z art. 436 k.p.k.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uznanie oskarżonego winnym, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz przekazanie sprawy sądowi I instancji do</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

ponownego rozpoznania.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
<p>Wniosek oskarżycielki posiłkowej okazał się zasadny o tyle, że istotnie wyrok Sądu Rejonowego, uniewinniający J. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu, nie mógł się w ocenie Sądu Okręgowego ostać. Jednakże, zdaniem Sądu Okręgowego, okoliczności przedmiotowej sprawy przemawiają za wydaniem wobec oskarżonego wyroku warunkowo umarzającego postępowanie karne, co zostało dokładnie omówione w podpunkcie 3.1. niniejszego uzasadnienia.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
4.1.	Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok, ustalając, że oskarżony dopuścił się popełnienia		

	zarzucanego mu czynu w okresie od 1 stycznia 2008 roku do nieustalonego dnia 2014 roku.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje na to, że O. S. w okresie od nieustalonego dnia 2014 roku do dnia 1 lipca 2018 roku nie mieszkała już na stałe wspólnie z oskarżonym i przybywała w mieszkanie przy ulicy (...) w Z. jedynie sporadycznie. Wobec tego, jako okres popełnienia przestępstwa, a zatem czas, w którym dochodziło ze strony oskarżonego do regularnego dopuszczania się zachowań, które łącznie doprowadziły do realizacji znamion czynu zabronionego z art. 207 § 1 k.k., uznać należało okres od dnia 1 stycznia 2008 roku do nieustalonego dnia 2014 roku.	

ROZSTRZYGNIĘCIE**5.
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO****1.7. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocyZwięźle o powodach
utrzymania w mocy**1.8. Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

5.2.1.

Przedmiot i zakres
zmiany

Zmiana wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 9 września 2020 roku, sygn. akt II K 1118/18 w ten sposób, że ustalając, iż oskarżony zarzucanego czynu dopuścił się w okresie od 1 stycznia 2008 roku do nieustalonego dnia 2014 roku, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie przeciwko J. S. warunkowo

umorzono na okres próby 2 lat.	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Zarzuty podniesione przez prokuratora oraz oskarżycielkę posiłkową zasługiwały na uwzględnienie z przyczyn szczególnie omówionych we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko apelujących, zgodnie z którym wyrok Sądu Rejonowego, uniewinniający J. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu, nie mógł się ostać. Jednocześnie, w ocenie Sądu II instancji, w przedmiotowej sprawie zrealizowane zostały przesłanki zastosowania wobec oskarżonego środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego.</p> <p>Sąd Okręgowy zmienił datę popełnienia przez J. S. zarzucanego mu czynu z przyczyn omówionych w</p>	

podpunkcie 4.1. niniejszego uzasadnienia.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	<p>Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty w sprawie oraz pozostałe koszty sądowe za obie instancje.</p> <p>Zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, w razie warunkowego umorzenia postępowania</p>	

	<p>oskarżony obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości od 60 zł do 100 zł. Sąd Okręgowy uznał, że odpowiednia wysokość opłaty nałożonej na oskarżonego w przedmiotowej sprawie wynosi 100 złotych. Świadczą o tym okoliczności niniejszej sprawy, w tym charakter zarzucanego podsądnemu czynu oraz jego możliwości finansowe.</p> <p>Zgodnie z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., w razie warunkowego umorzenia postępowania, w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza od oskarżonego koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w całości	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżycielka posiłkowa
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia	Wyrok w całości

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana